

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Krajewski

SSN Ewa Stefańska

w sprawie ze skargi M. C. o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w R.
przy udziale M. C. i Prokuratora Prokuratury Regionalnej w R.
o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie, zakończonej prawomocnym
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 czerwca 2018 r.,
sygn. akt I ACa (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca
2021 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił skargę uczestnika M. C. o wznowienie postępowania w sprawie o uznanie uczestnika za osobę stwarzającą zagrożenie, toczącego się na podstawie ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi

stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1346 z późn. zm.), a zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 7 czerwca 2018 r., I ACa (...). Skarżący, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wniósł zażalenie na to postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia bądź w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Opisany katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego ma charakter zamknięty (postanowienie Sądu Najwyższego z 30 września 2020 r., I CZ 37/20). Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego sądu nie należy do żadnej z tych kategorii, co oznacza, że na takie postanowienie w obecnym stanie prawnym nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego.

Wypada przypomnieć, że sąd, który orzekał w pierwotnej sprawie jako sąd drugiej instancji, rozpatrując skargę o wznowienie postępowania, nie działa jako sąd pierwszej instancji, lecz zachowuje pozycję z postępowania w sprawie pierwotnej. Wydane przez ten sąd orzeczenie jest więc orzeczeniem sądu drugiej instancji, co wyznacza krąg dopuszczalnych środków, jakie mogą być wniesione od tego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2007 r., IV CZ 107/07). Za utrwalony należy uznać pogląd orzecznictwa, zgodnie z którym od takiego orzeczenia przysługuje skarga kasacyjna (wyrok Sądu Najwyższego z 10 września 1997 r., I PKN 245/97, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 września 2006 r., I CZ 40/06).

Analiza złożonego przez uczestnika środka zaskarżenia nie pozostawia wątpliwości, że sporządzający ten środek pełnomocnik konsekwentnie traktował

złożone pismo jako zażalenie. Taki wniosek wynika zarówno z tytułu pisma, jak i sposobu jego skonstruowania, w tym braku charakterystycznych dla skargi kasacyjnej elementów, o których mowa w art. 398⁴ § 2 i 3 zd. 2 k.p.c. Wobec dokonania wyboru przez profesjonalnego pełnomocnika niedopuszczalnego środka zaskarżenia, w sprawie nie może znaleźć zastosowania art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2007 r., IV CZ 107/07). Hipoteza wywodzonej z tego przepisu normy obejmuje bowiem wyłącznie mylne oznaczenie pisma oraz inne oczywiste niedokładności. Stosowanie art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. ma więc na celu urzeczywistnienie intencji autora pisma procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., III CZ 9/20), a nie przypadki jednoznacznego skorzystania z odmiennego, nieprzysługującego stronie środka zaskarżenia. Tymczasem w sprawie nie ulega wątpliwości, że intencją pełnomocnika uczestnika było wniesienie zażalenia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

ke